

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

20 martie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Vladimir Timofti,

Judecători – Victor Boico, Nadejda Toma,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 octombrie 2018, declarate de către avocații Culeac-Reul Natalia și Petcu Dragomir în numele inculpatului și inculpatul

Țuțu Maxim XXX, născut la XXX,
originar din XXX, domiciliat în XXX, cu
viza de reședință în XXX.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 07.06.2018 – 15.08.2018;
2. Instanța de apel: 04.09.2018 – 30.10.2018;
3. Instanța de recurs: 02.01.2019 – 20.03.2019.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 15 august 2018, Țuțu Maxim a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.171 alin.(2) lit.b) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art.364¹ Cod de procedură penală, la 4 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

S-a dispus încasarea din contul lui Țuțu Maxim în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare în mărime de 4928 lei.

2. Prima instanță, examinând cauza în procedura prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală, a constatat că Țuțu Maxim, la data de 20 mai 2018, aproximativ ora 16:30, aflându-se în parcul din apropierea căminului de pe str. XXX, știind cu certitudine că XXX nu a atins vârsta de 18 ani, fiind minoră, urmărind scopul satisfacerii poftelor sexuale cu aceasta, prin constrângere fizică și psihică manifestată prin doborârea părții vătămate la sol, ținerea de mâini și strângerea de gat, la fel, astuparea gurii acesteia cu mâna, împiedicând-o să strige și să solicite ajutor, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și admitând în mod conștient survenirea acestor urmări, a dezbrăcat-o forțat de pantaloni și lenjerie intimă și a întreținut cu ea un raport sexual silit.

Conform raportului de expertiză judiciară nr.2018P1621 din 22 mai 2018, părții vătămate XXX i-au fost cauzate vătămări corporale neînsemnate manifestate prin echimoză cu excoriații la nivelul gâtului, echimoze la nivelul omoplatului hemitoracelui și coapsei drepte, cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate, excoriații pe membrele superioare, care au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect ascuțit, posibil în perioada de timp indicată și diverse circumstanțe. Conform investigațiilor

efectuate, pe unul din frotiuri cu conținut vaginal de la XXX au fost găsiți spermatozoizi unici.

3. La data de 24 august 2018, avocatul Culeac-Reul Natalia în numele inculpatului a declarat apel împotriva sentinței, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Țuțu Maxim, recunoscut vinovat în baza art.171 alin.(2) lit.b) Cod penal, să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă, cu aplicarea prevederilor art.90 Cod penal, invocând că instanța nu a dat deplină eficiență prevederilor art.61 și 75 Cod penal și i-a aplicat inculpatului o pedeapsă prea aspră; - instanța i-a stabilit inculpatului o pedeapsă contrară prevederilor art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală și nu s-a expus în privința oportunității aplicării față de acesta a prevederilor art.90 Cod penal; - instanța nu a ținut cont de circumstanțele cauzei, reieșind din care, fapta inculpatului nu îmbracă forma clasică a infracțiunii de viol, precum și de personalitatea inculpatului, care este pentru prima dată atras la răspundere penală, și-a recunoscut vina și se căiește sincer pentru fapta comisă, că se află în arest preventiv 3 mandate consecutive, că până la săvârșirea infracțiunii era încadrat în câmpul muncii, este caracterizat pozitiv la locul de baștină și la muncă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 octombrie 2018, apelul declarat de către avocatul Culeac-Reul Natalia în numele inculpatului a fost respins ca nefondat și menținută sentința.

Până la începerea examinării cauzei în ordine de apel, instanța de apel a stabilit că inculpatul, fiind legal citat legal, nu s-a prezentat în ședința instanței de apel, informând instanța despre motivul neprezentării, solicitând totodată, examinarea apelului în lipsa lui.

În context, instanța de apel a făcut referire la prevederile art.321 Cod de procedură penală, potrivit cărora: alin.(1) Judecarea cauzei în primă instanță și în instanța de apel are loc cu participarea inculpatului, cu excepția cazurilor prevăzute de prezentul articol; alin.(2) Judecarea cauzei în lipsa inculpatului poate avea loc în cazul: 1) când inculpatul se ascunde de la prezentarea în instanță; 2) când inculpatul fiind în stare de arest, refuză să fie adus în instanță pentru judecarea cauzei și refuzul lui este confirmat și de apărătorul lui sau de administrația locului de detenție a acestuia; 3) examinării unor cauze privitor la săvârșirea unor infracțiuni ușoare când inculpatul solicită judecarea cauzei în lipsa sa.

Totodată, potrivit alin.(2¹) al aceluiași articol, în cazul prevăzut la alin.(2) pct.2), inculpatul poate fi supus aducerii silite în instanța de judecată pentru a-și confirma refuzul de a participa la judecarea cauzei.

Potrivit procesului-verbal de refuz al deținutului pentru deplasarea la judecată din 30.10.2018, inculpatul a refuza deplasarea la ședința de judecată înaintând o cerere în acest sens cu indicarea motivului.

Consecvent, potrivit alin.(3) al articolului pre-citat, în cazul judecării cauzei în lipsa inculpatului, participarea apărătorului și, după caz, a reprezentantului lui legal este obligatorie.

Potrivit art.412 alin.(3) și (5) Cod de procedură penală, judecarea apelului se face cu citarea părților, iar neprezentarea părților legal citate în instanța de apel nu împiedică examinarea cauzei.

Instanța de apel a reținut că avocatul Culeac-Reul Natalia în numele inculpatului a informat instanța că nu v-a participa la examinarea apelului din lipsa unui contract

încheiat cu inculpatul.

Astfel, instanța de apel i-a solicitat Consiliului Național pentru Asistență Juridică Garantată de Stat desemnarea unui avocat care să-i acorde asistență juridică garantată de stat inculpatului Țuțu Maxim, fiind desemnat avocatul Dragomir Petcu.

Prin urmare, deși inculpatul nu s-a prezentat în ședința instanței de apel, refuzând escortarea în ședință, interesele acestuia au fost reprezentate de către apărătorul din oficiu Dragomir Petcu, care a considerat posibilă continuarea examinării cauzei în lipsa inculpatului.

Având în vedere situația descrisă, instanța de apel a considerat că dreptul inculpatului de a participa în ședințele instanței și la apărare nu a fost încălcat, deoarece participarea lui nu era obligatorie în virtutea prescripțiilor din art.412 alin.(3) și (5), 331 alin.(2) Cod de procedură penală, el fiind citat în condițiile legii, iar interesele lui fiind legal reprezentate de un avocat din oficiu.

Trecând la examinarea propriu-zisă a apelului, instanța de apel a reținut că sentința a fost contestată doar în partea stabilirii pedepsei.

Astfel, instanța de apel a indicat că la stabilirea categoriei și termenului pedepsei penale, prima instanță a dat deplină eficiență prevederilor art.7, 34, 61, 75-78 Cod penal, ținând cont de circumstanțele cauzei, de gravitatea infracțiunii săvârșite, care face parte din categoria celor grave, că a fost săvârșită cu intenție și cu bună știință asupra unui minor, de motivul acesteia, de persoana inculpatului, care anterior nu a fost condamnat, că este angajat în câmpul muncii, că și-a recunoscut vina și se căiește sincer pentru fapta comisă, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată, că circumstanțe atenuante sau agravante nu au fost stabilite, precum și de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, și corect a conchis că corectarea inculpatului va putea fi atinsă prin aplicarea unei pedepse sub formă de 4 ani închisoare, cu executarea reală a ei.

În context, instanța de apel a precizat că o condiție prevăzută expres în alin.(1) art.90 Cod penal, constă în concluzia instanței că nu este rațional ca inculpatul să execute pedeapsa stabilită. Prin alte cuvinte, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins chiar și fără executarea efectivă a acesteia. În formarea acestei convingeri, instanța de judecată ține cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege. Deși legea nu îngreădește libertatea instanței de judecată de a-și forma convingerea cu privire la posibilitatea făptuitorului de a se îndrepta fără executarea efectivă a pedepsei, ea obligă instanța să-și motiveze hotărârea de suspendare condiționată a executării pedepsei, indicând motive pe care s-a întemeiat convingerea ei.

Astfel, stările de fapt, dar și circumstanțele în care a fost comisă infracțiunea incriminată inculpatului, a determinat instanța de apel să conchidă asupra incorectitudinii aplicării față de acesta a unei pedepse non privative de libertate. Or, inculpatul a comis o infracțiune gravă, cu intenție și cu bună știință asupra unui minor. Concomitent, instanța a ținut cont inclusiv de motivul săvârșirii infracțiunii, precum și de personalitatea inculpatului.

Cu referire la calcularea mărimii pedepsei închisorii, instanța de apel a menționat că potrivit art.171 alin.(2) lit.b) Cod penal, pedeapsa închisorii este de la 5 la 12 ani, iar noile limite stabilite prin aplicarea prevederilor art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, sunt 3 ani și 4 luni până la 8 ani.

Prin urmare, mărimea pedepsei penale, stabilită de către prima instanță de 4 ani,

se încadrează în limitele indicate mai sus, fiind redusă cu 1/3.

5. Împotriva deciziei instanței de apel au declarat recursuri:

- la data de 29 noiembrie 2018 – avocatul Culeac-Reul Natalia în numele inculpatului, care, indicând temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.3), 4), 5), 6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului, recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.171 alin.(2) lit.b) Cod penal, să-i fie stabilită pedeapsa penală cu aplicarea prevederilor art.90 Cod penal sau să fie dispusă trimiterea cauzei la rejudecare, pe motiv că ședința de judecată nu a fost publică; - judecata a avut loc fără participarea inculpatului și a apărătorului; - cauza a fost judecată în apel fără citarea legală a inculpatului; - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel; - instanța nu a dat deplină eficiență prevederilor art.61 și 75 Cod penal și i-a aplicat inculpatului o pedeapsă prea aspră; - instanța i-a stabilit inculpatului o pedeapsă contrară prevederilor art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală și nu s-a expus în privința oportunității aplicării față de acesta a prevederilor art.90 Cod penal; - instanța nu a ținut cont de circumstanțele cauzei, reieșind din care, fapta inculpatului nu îmbracă forma clasică a infracțiunii de viol, precum și de personalitatea inculpatului, care este pentru prima dată atras la răspundere penală, și-a recunoscut vina și se căiește sincer pentru fapta comisă, că se află în arest preventiv de 8 luni, că până la săvârșirea infracțiunii era încadrat în câmpul muncii, este caracterizat pozitiv la locul de baștină și la muncă;

- la data de 05 decembrie 2018 – inculpatul, care fără a invoca vreun temei dintre cele prevăzute de art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei și trimiterea cauzei la rejudecare, pe motiv că i-a fost încălcat dreptul la apărare; - la ședința instanței de apel din 30.10.2018, nu a putut să se prezinte, deoarece s-a simțit foarte rău, refuzând escortarea; - la ședința din 30.10.2018, instanța de apel i-a dat avocat din oficiu, însă acesta nu a vorbit cu el și respectiv, nu-i cunoaște poziția de apărare, fiind de acord ca examinarea cauzei penale să aibă loc în lipsa lui; - instanța nu a luat în considerare că are avocat contractat;

- la data de 12 decembrie 2018 – avocatul Petcu Dragomir în numele inculpatului, care, indicând temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6), 10) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei în această parte și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului, recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.171 alin.(2) lit.b) Cod penal, să-i fie stabilită pedeapsa penală cu aplicarea prevederilor art.90 Cod penal, pe motiv că s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale; - instanța nu a dat deplină eficiență prevederilor art.61 și 75 Cod penal și i-a aplicat inculpatului o pedeapsă prea aspră; - instanța nu a ținut cont de personalitatea inculpatului, care se caracterizează pozitiv la locul de naștere și de muncă până la reținere, că este tras la răspundere penală pentru prima dată, se află în arest preventiv începând cu 20.05.2018, că și-a recunoscut vina și se căiește pentru fapta comisă, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată, a colaborat activ cu organul de urmărire penală; - la stabilirea pedepsei, instanța urma să țină cont de gravitatea infracțiunii și de periculozitatea inculpatului în concordanță cu principiul proporționalității; - pedeapsa penală aplicată de instanțe nu-și va realiza scopul scontat, precum și nu se concordă la politicile în materie penală ale statelor europene, ce derivă din recomandările Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei, potrivit cărora, instanțele de judecată ar

trebuie să recurgă mai des la pedepse alternative detențiunii, când e cazul.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, prin care se solicită declararea inadmisibilității recursurilor ordinare, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestora din următoarele considerente.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond ori de apel.

Recurenții în recursuri au invocat drept temeiuri de casare a deciziei instanței de apel art.427 alin.(1) pct.3), 4), 5), 6), 10) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când ședința de judecată nu a fost publică; judecata a avut loc fără participarea inculpatului și a apărătorului; cauza a fost judecată fără citarea legală a inculpatului; instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel; hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Analizând aceste temeiuri în raport cu motivele invocate în recursurile declarate, Colegiul penal constată că acestea nu și-au găsit confirmare.

Colegiul reține că autorii recursurilor sunt de acord cu starea de fapt stabilită de către instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, și critică hotărârea instanței de apel numai referitor la pedeapsa aplicată.

Instanța de recurs consideră că motivele invocate de către recurenți la acest capitol sunt lipsite de temei legal.

Astfel, cu referire la argumentul avocatul Culeac-Reul Natalia în numele inculpatului, precum că ședința de judecată nu a fost publică, Colegiul penal menționează că acesta este absolut neîntemeiat, or, potrivit art.18 alin.(2) Cod de procedură penală, accesul în sala de ședință poate fi interzis presei sau publicului, prin încheiere motivată, pe parcursul întregului proces sau al unei părți din proces, în interesul respectării moralității, ordinii publice sau securității naționale, când interesele minorilor sau *protecția vieții private* a părților în proces o cer, sau în măsura considerată strict necesară de către instanță când, datorită unor împrejurări speciale, publicitatea ar putea să prejudicieze interesele justiției.

În cauza penală de față au fost examinate acțiunile inculpatului încadrate în infracțiunea prevăzută de art.171 Cod penal – violul, astfel de cauze, întru protejarea vieții private a părții vătămate, fiind examinate în ședințe închise, or, specificul infracțiunii și a informației examinate în astfel de cauze, sunt informații sensibile ce o privesc pe victimă.

Cu referire la argumentele aceluiași avocat și a inculpatului, precum că ultimul nu a fost citat legal și că judecata a avut loc fără participarea lui și a apărătorului, instanța de recurs, ca și în cazul argumentului de mai sus, îl consideră neîntemeiat și care contravine materialelor cauzei.

Colegiul penal sesizează că respectiva cauză penală a fost repartizată judecătorului Curții de Apel Iordan Iurie la data de 04.09.2018 (f.d.204 v.1).

La data de 05.09.2018, inculpatului și avocatului acestuia i-au fost trimise citații pentru ședința din 30.10.2018, recepționate de către aceștia la data de 11.09.2018 (f.d.206, 209, 210 v.1), precum și, întru escortarea inculpatului în instanță, a fost

informat șeful Penitenciarului nr.13 și șeful batalionului de escortă despre data ședinței (f.d.208 v.1).

De asemenea, la data de 29.10.2018, a fost solicitată Centrului Național de Asistență Juridică Garantată de Stat numirea unui apărător pentru ședința din 30.10.2018, fiind delegat în acest sens, avocatul Petcu Dragomir (f.d.213, 217 v.1).

În ziua ședinței, inculpatul a scris o cerere, fiind întocmit și un proces-verbal de refuz al deținutului pentru deplasarea la judecată. În cere, inculpatul a invocat motive de sănătate, care însă au fost contrazise de către medicul Penitenciarului nr.13, care a indicat că Țuțu Maxim poate fi escortat (f.d.214, 215 v.1).

Acestea fiind stabilite, Colegiul penal precizează că, deși Codul de procedură penală statuează în art.321 alin.(1) că, judecarea cauzei în primă instanță și în instanța de apel are loc cu participarea inculpatului, în continuare, fiind desfășurate în alin.(2) al articolului, prevede și o listă exhaustivă a situațiilor care fac excepție de la această normă. Și anume, pertinentă cauzei penale de față fiind excepția prevăzută la alin.(2) pct.2) al articolului, potrivit căreia, judecarea cauzei în lipsa inculpatului poate avea loc în cazul când inculpatul, fiind în stare de arest, refuză să fie adus în instanță pentru judecarea cauzei și refuzul lui este confirmat și de apărătorul lui sau de administrația locului de detenție a acestuia.

Consecvent, potrivit aceluiași articol, alin.(3), în cazul judecării cauzei în lipsa inculpatului, participarea apărătorului și, după caz, a reprezentantului lui legal este obligatorie.

După cu s-a constatat mai sus, inculpatului i-a fost oferit avocat din oficiu, care a participat în ședința fixată pentru data de 30.10.2018, reprezentându-i interesele (f.d.218, 221-225 v.1).

Subsecvent, potrivit art.412 alin.(5) Cod de procedură penală, neprezentarea părților legal citate în instanța de apel nu împiedică examinarea cauzei.

În ordinea ideilor expuse, Colegiul penal nu constată vreo încălcare a normelor de procedură penală privind citarea și desfășurarea ședinței de judecată, neavând motiv să caseze decizia instanței de apel sub acest aspect.

Cu referire la argumentele recurențelor privind stabilirea categoriei și termenului pedepsei penale, Colegiul penal relevă că, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Totodată, conform art.75 alin.(1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa are drept scop și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane. Ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului. Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizată în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Astfel, instanța de recurs reține că instanțele ierarhic inferioare au dat deplină eficiență prevederilor art.61 și 75 Cod penal, ținând cont de toate circumstanțele cauzei, de gravitatea infracțiunii săvârșite, care face parte din categoria celor grave, că a fost săvârșită cu intenție și cu bună știință asupra unui minor, de motivul acesteia, de persoana inculpatului, care anterior nu a fost condamnat, că este angajat în câmpul muncii, că și-a recunoscut vina și se căiește sincer pentru fapta comisă, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată, că circumstanțe atenuante sau agravante nu au fost stabilite, precum și de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului, și corect au conchis că corijarea acestuia poate avea loc doar prin stabilirea unei pedepse privative de libertate, iar aplicarea art.90 Cod penal, nu va duce la atingerea scopului sus menționat.

Colegiul penal reține că recurenții au invocat, precum că la stabilirea pedepsei, instanța de apel nu a ținut cont de circumstanțele cauzei, enumerate la pct.5 al prezentei decizii, și eronat a dispus executarea reală a pedepsei penale aplicate, și menționează în acest sens că, reieșind din textul hotărârii instanței de apel, contrar celor afirmate de către recurenți, circumstanțele la care fac referire în recurs, au fost luate în considerare de către instanța de apel la numirea pedepsei, argumentele invocate neputând fi acceptate întru casarea hotărârii judecătorești.

Totodată, Colegiul penal relevă că legiuitorul *acordă dreptul instanței*, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, de a decide de la caz la caz, posibilitatea aplicării pedepsei vinovatului cu suspendarea condiționată a executării ei și *nicidecum nu o obligă* în acest sens.

În speță, rezultă că instanța de apel, reieșind din circumstanțele sus menționate, a considerat rațional ca inculpatul să execute real pedeapsa stabilită, motivându-și soluția adoptată, indicând din care motive a ajuns la concluzia potrivit căreia, corijarea și reeducarea acestuia este posibilă doar cu aplicarea pedepsei închisorii reale.

Cu referire la temeiul invocat de către recurenți, prevăzut la art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, Colegiul penal sesizează că argumentele invocate în recurs de către Culeac-Reul Natalia în numele inculpatului, au fost invocate și în apel, instanța de apel examinându-le în ansamblu și dându-le o apreciere corespunzătoare, conform art.414, 417 Cod de procedură penală, s-a pronunțat argumentat și detaliat asupra lor, indicând temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea lor, precum și motivele adoptării soluției, pe care Colegiul penal și-o asumă în totalitate.

Având în vedere acest aspect, instanța de recurs își însușește în întregime alegațiile instanței de apel, redate succint la pct.4 al prezentei decizii și consideră că o expunere repetată asupra lor este inutilă, fapt ce este în deplină concordanță cu jurisprudența și practica Curții Europene pentru Drepturile Omului, care în cauza *Albert vs România din 16.02.2010, în pct.37 al Hotărârii* a statuat că, dacă art.6 § 1 din Convenția EDO obligă instanțele să își motiveze deciziile, acesta nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs Țările de Jos, 19.04.1994*). Cu toate acestea, noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă care nu și-a motivat decizia, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară fie prin alt mod, să fi examinat totuși în mod real chestiunile esențiale supuse atenției sale și să nu se fi mulțumit să confirme pur și simplu concluziile unei instanțe inferioare (*Helle vs Finlanda, 19.12.1997*).

Prin urmare, argumentele recurenților expuse la pct.5 al prezentei decizii sunt neîntemeiate, decizia instanței de apel în acest sens fiind bine argumentată, motivată și

în concordanță cu prevederile art.394 Cod de procedură penală.

Analizând materialele cauzei și hotărârea judecătorească atacată, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept ce ar afecta legalitatea acesteia.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În baza celor expuse, Colegiul penal conchide că nu există temei legal pentru admiterea recursurilor ordinare și, potrivit legii, se dispune inadmisibilitatea acestora, ca fiind vădit neîntemeiate.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către avocații Culeac-Reul Natalia și Petcu Dragomir în numele inculpatului și inculpatul Țuțu Maxim, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 octombrie 2018, în cauza penală în privința lui Țuțu Maxim, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată, pronunțată la 18 aprilie 2019.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Victor Boico

Nadejda Toma